Sári László

Égi versezet és királylány

kínai novella

Az ifjú Lin-csi szeretett elkószálni a fővárosból. Amikor Csanganban már túl nagy volt a harsogás, és elfáradt a városi élet jeleneteinek sűrűjében, hosszú sétákra indult a nagyváros környékén.

– Úgy teszek, mint az uralkodók. A Fekete Ló hegyének lábánál pihenem ki fáradságos munkám – határozta el egy nap. Szellemi birodalmának tág tereiben, ahol minden jelenséget igyekezett megragadni és helyesen értelmezni, számos gondolkodni valója akadt, melyek elviselhetetlen súllyal nehezedtek rá. A városi élet figyelmes szemléjén kívül az elmésebb kolostori beszélgetések és a könyvtári olvasmányok is rejtélyek egész sorát zúdította rá. Belefáradt töprengéseibe. A hegyek bölcs némaságára vágyott, növényei csendes szépségére.

– Csak ülök a Pompás Tisztaság tavának partján, és lesem, hogyan veti le reggel és ölti fel este felhőruháját a hegy. Égi társamat, a Holdat is régen láttam már – tervezgette derűsen elkövetkező, szép napjait Lin-csi, miközben áthaladt a városszéli Pa-folyó ívelt hídján. Asszonyok, férfiak, szeretők búcsúztak a hídon, kettétört fűzfagallyakat dobtak a folyó vizébe, hogy mielőbb viszontlássák egymást.

Lin-csi soha nem sietett. Ha pedig úton volt, különösképpen lassan járt. Most is meg-megállt, elüldögélt egy fánál, bokornál, sziklánál.

– Hódolattal köszöntelek uram, Sárkánykirály! Paripámon bejártam az égi tájak minden birodalmát. Túl a Nyugati Szellem-folyam árján, az Égi Kövek Ragyogásának Országán, az Öröklét Bíbor Királyságán, túl a Fénylő Gyönyörűségek Tengerén és a Könnyhullató Bánat Óceánján, a Megszabadított Tavasz Hegyei közt találtam rá erre a Középső Birodalomból származó nemes ifjúra. Őt vezetem most eléd, nagy király! – hallotta egyszer csak Lin-csi a Keleti Sárkánykirályfi hangját. A jáspisfalú teremben állt, jégfényű kristályablakok, bíborfüggönyös vörös ajtók előtt. Ráismert a Sárkánykirály égi palotájának termére, ahol legszebb álmában járt. Ahol megjelent előtte a három világ kertjeinek legszebb tündére a király oldalán.

– Uram! Te művelt írástudó vagy, bizonyára tudsz hát költeményeket szerkeszteni. Ha versezetet írnál a mi égi városunkról, nem lenne annak párja az ékkövek között sem – szólt Lin-csihez a király. Lin-csi szertartásosan hódolt előtte, majd engedelmeskedett. Hogy teljesítse a Sárkánykirály óhajtását, kristályból tuskövet, selyemszálakból ecsetet, hófehér rizspapírt és

orchidea illatú tustintát kapott hozzá. Ezután Lin-csit és a királylányt csillogó szőrű paripára ültették a palota udvarán, s a lány végigvezette a vendéget a király égi városán.

A városban nem voltak házak, csak paloták. Kupolája mindegyiknek felhőteknőc héjából készült, a falakat kristálykőből húzták. Mindenfelől színes növények indái hullottak alá, dús lombú virágzó fák pompáztak az utcán.

A paloták között vizek fakadtak, magasra buzogva törtek elő fehér kövek közül. Lin-csinek legjobban a Szellemforrás-kút tetszett a város közepén. A városlakók, ha elfáradtak, idejöttek, ittak a vizéből, és testüklelkük új erőre kapott. Fürödni is a Szellemforrásban szoktak, így bőrük örökké sima és csillogó volt, s még tíz napra rá is illatozott. Mikor visszatértek a királyi palotába, Lin-csi azon nyomban ezer jelből álló verset írt, s átnyújtotta a királynak.

– Uram! Tehetséged nagy fénnyel ragyogja be égi országunkat! – szólt a király, miután elolvasta a költeményt. – A lányomnak még nincsen férje, és én sok költeményt olvastam már. A tiédet olvasván, most döntöttem: a királylányt neked szánnám. Ha kívánságom megfelel a te óhajodnak is.

Lin-csi ennél a fordulatnál eszmélt rá, hogy megint Álomországban jár. Eddig édes, elégedett mosollyal az arcán hevert az útmenti tisztás pázsitján. De most szíve erős hullámverése nem engedte tovább. Egy kicsit még csodálta álmában a gyönyörű, mandulaszemű királylányt, aztán felébredt, majd felállt. Tántorogva indult el. Az Égben mindig könnyebben járt.

Ezüstkehely asszonya

kínai novella

Az ifjú Lin-csi egy nap a Fekete Ló hegyének egyik sziklabástyáján üldögélt. Ismerte már jól a hegy meredek, tó felőli oldalát, szelíd hátán az erdők zegét-zugát, odalent a tó partján a fűzfák lombját, s a víz színének minden árnyalatát. Mégsem tudott betelni a látványukkal. Mióta megérkezett, alig aludt, folyton csatangolt a hegyi ösvényeken, a víz partján. A szépséges páros, a hegy és a tó, a nap minden pillanatában elkápráztatta őt. Fenségesek és derűsek voltak, mintha valamely ünnep előkelő részvevői lennének.

– A királylány már várja önt, uram, és a vendégsereg is készen áll – szólt egyszer csak halkan Lin-csihez hajolva egy aprócska selyemruhás lány. Ezüst cipőjében felhő-könnyen suhant hozzá. – Ünnep van, valóban ünnep van – győződött meg róla Lin-csi, amikor megpillantotta a lányt. Szavait ékszerének finom csendülése kísérte, mely még akkor is ott csengett Lin-csi

fülében, amikor ellibbent tőle, s már messze járt. Lin-csi egy ideig nem tudta, álmot látott-e, vagy a lány valóság. Ám amikor a távolból meghallotta a bambuszfuvolák és a dobok hangját, felállt, és engedelmesen elindult a tündéri látomás után.

– Íme, a királylány! – hangzott fel már közelebbről a Keleti Sárkánykirály udvarmesterének hangja, túlharsogva a sok-sok dobot és fuvolát. – Íme, a királylány! – súgta Lin-csi fülébe csendesen az ismét feltűnő, suhanó járású, szép követ, s máris ott álltak az égi palota leghatalmasabb termének bíborfüggönyös bejáratánál.

Amikor Lin-csi belépett, palotahölgyek seregétől kísérve a királylány épp a terem közepére ért. Haja fénylett, mint a holló tolla, kékesfekete szemöldökének íve akár az újhold sarlója, vagy karcsú ívű fűzfalevél. Barackvirág szeme tisztán és melegen tekintett körül a teremben. Orrának finom hajlatait mintha rózsaszín jáspisból metszették volna, kerek arcán pirosló feszes bőr. Arca oly makulátlan, mint az ezüstkehely, alakja karcsú, szökkenő. Apró kezének friss hajtáshoz hasonlatos ujjait mintha jádéből formázták volna.

Míg a rá várakozó tömeg hosszú éljenzéssel köszöntötte a királylányt, a Keleti Sárkánykirály odalépett Lin-csihez, és megismételte korábbi ajánlatát.

– Uram! Költői tehetséged nagy fénnyel ragyogja be égi országunkat! Költeményednek, melyet városunkról írtál, a legfényesebb ékkövek között sincs párja. A lányomnak még nincs férje, s én sok költeményt olvastam már. A tiédet olvasván most döntöttem, a királylányt neked szánnám. Megfelel-e kívánságom a te óhajodnak is?

Lin-csi összeszedte minden erejét, bátorságát, s ezúttal nem riadt fel álmából a Keleti Sárkánykirály kérdésére. Sietve mondott igent, mire a király intett az énekeslányoknak, akik lótusz formájú fáklyákat és virág alakú gyertyákat gyújtottak, s a menyasszonyt Lin-csihez vezették.

Akkor a király egy kettévágott tök héjának két felébe cirmos kalászú rizsből erjesztett százéves bort töltött a fiataloknak, akik meghajoltak egymás felé, majd fenékig itták a tökhéjcsészéket. Ezzel házasságukat megpecsételték, s a szolgálók festett gyertyák fényénél a nász-szobába vezették őket. Az ágy vörös korallból készült, s feldíszítették a nyolc drágakővel. Függönyein ragyogó apró ékkövek csüngtek, a párnák és a takarók dús illatot leheltek.

Lin-csi a Fekete Ló hegyének sziklabástyáján ülve még ekkor is fáradtan, mélyen aludt. Álmában is tudta, hogy álmodik, s mindez az Égben történik vele. Nagyon vigyázott, nehogy felébredjen. Nehogy máris visszatérjen a földi világba, el kelljen hagynia szépséges égi feleségét. Boldogan átaludta volna az egész életét.